

На полето край синура се заизвивали плугове съ брѣзи биволи, земята за пролѣтници да се приготви. Ралото цѣпи тежката земя и лѣскави брѣзди една слѣдъ друга се нареждатъ....

Слънце ги съ лжчи облива и дими се надъ тѣхъ сребриста пара. Брѣздитѣ се стелятъ една слѣдъ друга; орача крачи слѣдъ биволи и съ наслада дѣха на прѣснитѣ брѣзди мириса,—че му е сладъкъ дѣхътъ имъ,—въ чийто недра кѣлни винена лоза съ едри и сочни гроздове, избуява крѣщенъ кукурузъ, зрѣятъ дини, скласяватъ златисти жита, буйна ржжъ, тежкокласъ ечемикъ, благоуханенъ овесъ, който прѣзъ тихи лѣтни вечери нашепва омайни приказки.

А кога се слънце възмогне и тученъ злакъ покрие полета и пaдини, гората се развие и ягодитѣ почнатъ да цвѣтятъ — тогазъ вечеритѣ сж вълшебни приказки.

....Ехъ, единъ пжтъ да бжда на чуката, при залѣзъ слънце и да погледамъ пакъ завръщането на селската чарада!

Азъ се прѣнесохъ на чуката. И като че виждахъ кога се чарадата завръща....

....Далечъ задъ избуели ниви, надъ чийто тежки класове трепти вечерното сияние, се мѣрка чарадата. Бавно сѣнката ѝ пѣпли по зелналата се котловина. Пѣпли чарадата; нивитѣ се люлеятъ на талази по ширнали пaдини, а ненаситни чучулиги, залутани въ лазурни висини, летятъ въ полуда на възбогъ, една друга се надпѣватъ... Слънцето трепти, залѣзва; високи ратлини замаятъ сѣнки отсамъ дола; една по една замлѣкватъ изморени чучулиги; затихватъ вълнитѣ на разлюлѣни ниви;